

LIKVIDAATTORIT JA MALINOVSKIN ELÄMÄKERTA

Lukuisissa kirjoituksissaan Malinovskin poislähdön⁸⁸ johdosta likvidaattorit ovat muiden parhausten lomassa väittäneet, että Malinovskin nosti huomattavalle paikalle vain pravdalaisten „hajotustyö”, että Malinovski on poliittinen „tuuliviiri” y.m. y.m.s.

Alla esitämme sanasta sanaan likvidaattorien „Lutsh” lehden *toimitus*artikkelin, jonka likvidaattorit julkaisivat seuraavana päivänä Malinovskin Valtakunnanduumaan valitsemisen jälkeen, s.o. siihen aikaan, kun likvidaattorien ei vielä tarvinnut alentua halpamaisiin valheisiin taistellesaan vihollisiaan vastaan.

Tässä tuo artikkeli täydellisesti („Lutsh”, lokakuun 28 pnä 1912, № 37):

R. V. MALINOVSKI

(Moskovan työläisten edustaja)

Työläisten edustajaksi Moskovan kuvernementista on valittu Pietarin metallimiesten liiton entinen sihteeri Roman Malinovski. Sosialidemokraattinen duumaryhmä saa hänestä ensi kerran ammatillisen liikkeen huomattavan käytännönmiehen, joka raskaimpina taantumusvuosina osallistui toimekkaasti julkisiin työväenjärjestöihin.

Liiton jäseneksi Malinovski tuli sen perustamispäivänä, toukokuun 1 pnä 1906. Vuoden 1907 alussa hänet valittiin liiton sihteeriksi, ja hän oli yhtämittaa tässä vastuunalaisessa tehtävässä marraskuuhun 1909, jolloin hänet vangittiin raittiuskokoukseen lähetettävän ensimmäisen työläisvaltuuskunnan valmisteleavassa kokouksessa. Pietarista karkotus keskeytti hänen aktiivisen osallistumisensa liiton toimintaan, mutta aatteellinen yhteys järjestöön pysyi ennallaan.

Malinovskin sihteeritoiminnan vuodet olivat liiton elämässä sitä aikaa, jolloin täytyi taistella sekä raskaita ulkoisia olosuhteita että

myös itse työläisten apatiaa vastaan. Malinovskin henkilökohtainen esimerkki kelpasi teräväksi aseeksi tätä „sisäistä vihollista” vastaan.

Hänen tarmonsensa näytti olevan ehtymätön. Hän kävi yhtä innokkaasti käsiksi sekä vastuunalaiseen lakonjohtotehtävään että myös voimia ja kärsivällisyyttä kysyvään organisaatorakennustyöhön.

Ja mikä tärkeintä, tämän jokapäiväisen työn Malinovski pyrki aina sitomaan työväenliikkeen yleisiin tehtäviin, taistelussa päivänkysymysten puolesta hän ei kadottanut näkyvistä lopullista päämäärää.

Liiton työ otti Malinovskilta paljon aikaa ja voimia. Mutta sittenkään hän ei sulkeutunut yksinomaan siihen: tavalla tai toisella hän osallistui viime vuosien kaikkiin työläisesiintymisiin. Hän oli Pietarin työväen edustajana osuustoimintakokouksessa Moskovassa v. 1908. Pääsiäisenä 1909 hän edusti Pietarin metallimiehiä tehdaslääkärien I edustajakokouksessa, jossa piti selostuksen vanhuus- ja invalidivakuutuksesta. Niin ikään metallimiehet lähettivät hänet edustajakseen myös raittiuskokoukseen, mutta vangitseminen ehkäisi hänen osallistumisensa.

Moskovassa Malinovskin toiminnan puitteet tahtomattakin supistui- vat. Mutta sielläkään hän ei istunut kädet ristissä: hän osallistui tehdaslääkärien toisen edustajakokouksen valmisteluun, oli yhteen aikaan lähellä työväen osuustoimintaa j.n.e.

Poliittinen työväenliike on niin ikään aina kiinnostanut suuresti uutta moskovaalaista edustajaa.

Vakaumuksiltaan hän on bolshevikki. Se ei kuitenkaan estänyt häntä esiintymästä v. 1908 ammattiyhdistysliikkeen yhtenäisyyden nimessä aatetovereitaan vastaan, kun nämä Lontoon edustajakokouksen jälkeen alkoivat vaatia puolueen edustustoa liittojen johtokuntiin. Se ei estänyt häntä tehdaslääkärien I edustajakokouksessa esiintymästä työläisvaltuuskunnan yhtenäisyyden nimessä Moskovan bolshevikkien hajottavaa menettelyä vastaan.

Voidaan rohkeasti toivoa, että uuden työläisedustajan toiminta poliittisella uralla tulee olemaan yhtä hedelmällistä kuin ammatillisenkin liikkeen alalla.

Tällaisia kunnioittavia sanontoja käyttäen kirjoittivat *itse likvidaattorit bolshevikki Malinovskista 2 vuotta sitten*. Ja olisiko toisin voinut ollakaan sen jälkeen, kun Malinovski oli työskennellyt kaikkien työläisten nähden? Eivät *edes* likvidaattorit, jotka jo silloin olivat hänen poliittisia vihollisiaan, voineet olla suhtautumatta häneen hyvin suurella kunnioituksella. Malinovskia imartelevin sanoin he puhuivat hänen aikaisemmasta työstään, joka oli jo silloin nostanut hänet esiin. He asettivat Malinovskin esimerkiksi muille. „Tuuliviiristä” ei ollut puhettakaan. Silloin vielä ei ollut keksitty sitäkään tarinaa, että Malinovski muka oli päässyt Duumaan likvidaattorilaisen „yhtenäisyyden” ehdokkaana.

Parin viikon kuluttua pidettiin yhdistetyn sosialidemokraattisen duumaryhmän ensimmäinen kokous. Likvidaatto-

rit itse valitsivat Malinovskin yksimielisesti duumaryhmän varapuheenjohtajaksi, aivan samoin kuin he olivat aikaisemmin kannattaneet hänen ehdokkuuttaan yhteiskunnallisten edustajakokousten (esim. tehdaslääkärien edustajakokouksen) työläisvaltuuskuntien puheenjohtajaksi j.n.e. Huomatuin „elokuunblokkilainen” (nykyisen „Borba” lehden tukipylväs) kirjoitti Duuman vaalien jälkeen Malinovskille äärettömän ylisteleviä kirjeitä nimittäen häntä miltei tulevaksi Bebeliksi.

Mutta kun Malinovskista tuli likvidaattoruuden jyrkkä vastustaja, kun hän otti askeleen, joka hänen itsensä täytyi pian tunnustaa syvästi virheelliseksi, niin ei enää ole sellaista likaista valhetta, jota likvidaattorit eivät noutaisi mustasotnialaisten lehtien roskakasasta ja sinkoaisi entiseen edustajaan, jota he itse olivat ylettömästi kehu-neet.

Sen, että Malinovskilla poliittisine elämäkertoineen ja kykyineen olisi ollut huomattava sija missä puolueeryhmässä tahansa ja että likvidaattorit olisivat antaneet hänelle kunniapaikan, jos hän olisi ollut solidaarinen heille,— sen kaikki tietävät. Mutta likvidaattorit eivät häpeä sanoa, että Malinovskin on nostanut esiin „hajaannus”.

Kun näkee, että jonkun henkilökohtaista onnettomuutta yritetään käyttää vihamielistä poliittista suuntausta vastaan taistellessa, niin *hävettää* ihmisten puolesta. Emme tahdo rinnastaa Malinovskia Hrustaljoviin. Mutta mitä likvidaattorit sanoisivat, jos heidän poliittiset vastustajansa sen jälkeen, mitä Hrustaljoville tapahtui, alkaisivat tämän erillisen henkilön kohtalon perusteella häväistä menshevismia ja käyttää hyväkseen Hrustaljovin juttua koko menshevististä suuntausta vastaan? Onhan kuitenkin tunnettua, että Hrustaljov oli menshevikki, esiintyi heidän huomattavana edustajanaan Lontoon kongressissa, lehdistössä j.n.e., onhan tunnettua, että menshevikit olivat aikoinaan ylpeitä Hrustaljovista.

„Pravdalaisilla” ei ole puutetta poliittisista vastustajista. Mutta *ei yksikään* vihollislehti, lukuunottamatta ehkä vain dubrovinilaisia ja Purishkevitshin lehteä, ole menetellyt niin halpamaisesti kuin likvidaattorien lehti näinä päivinä. Jopa liberaalitkin ovat käyttäytyneet verrattomasti säädyllisemmin.

Vastustajasta puhutaan mitä uskomattomimpia ilkeyksiä ja päädytään pöyhkeäsanaiseen kehotukseen... liittyä yhteen tämän samaisen mustatun vastustajan kanssa. Sellainen on kaikkien noiden Martovien ja Danien vilpillinen, kunnoton, halpamainen taktiikka.

Heidän iljettävä käyttäytymisensä Malinovskin poislähdön yhteydessä avaa jopa sokeidenkin silmät näkemään.

*„Rabotshi“ № 2,
toukokuun 22 pnä 1914
Allekirjoitus: Pravdist*

*Julkaistaan „Rabotshi“ lehden
tekstin mukaan*
